

น่าเหนื่อยนะคะ เรียนในโรงเรียนเสร็จ ก็ต่อยเรียนพิเศษอีก แต่โชคดีที่ลูกไม่เคยบ่น คงเพราะเห็นเพื่อนๆ ก็ทำกันแบบนี้“น่าเหนื่อยนะคะ เรียนในโรงเรียนเสร็จ ก็ต่อยเรียนพิเศษอีก แต่โชคดีที่ลูกไม่เคยบ่น คงเพราะเห็นเพื่อนๆ ก็ทำกันแบบนี้”

โอ! ในที่สุดก็มาถึงช่วงชีวิตที่ฉันต้องพาลูกไปส่งเรียนกวดวิชาตามสถานที่กวดวิชาชื่อดังต่างๆ ที่พากันมาเปิดที่ขอนแก่น เปิดกันรวดเร็ว ผุดขึ้นมาราวกับดอกเห็ดเลยทีเดียว

คุณแม่ทั้งหลายที่ลูกๆ ยังเล็กอยู่ อาจจะนึกภาพไม่ออกเลยว่า วันหนึ่งตัวเองจะต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้ แต่ทำอะไรได้ละคะ บางสถานการณ์เราก็ต้องสั่นไหวไปตามนั้น ทั้งที่บอกตามตรงว่า ในใจลึกๆ รู้สึกแปลกใจมากที่เด็กสมัยนี้ต้องไปเรียนกวดวิชากันเป็นว่าเล่น ทั้งที่ก็ไปเรียนที่โรงเรียนกันตามปกติด้วย แต่เพื่อความมั่นใจ ส่วนใหญ่ก็ต้องไปกวดวิชา โดยเฉพาะพวกที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างเจ้าลูกชายคนโตของฉันเนี่ย ยิ่งต้องกวดหนักทีเดียว

ตั้งแต่ลูกขึ้นมัธยมปลาย ฉันกลายเป็นคุณแม่ผู้ช้ำชองในการรับส่งลูกเรียนพิเศษ และที่สำคัญ ช้ำชองในการแย่งกันลงเรียนพิเศษให้ลูก ลองมาฟังประสบการณ์หฤโหดด้วยกันนะคะ

เหลือเชื่อจริงๆ ว่า การเรียนกวดวิชานี้ สมัยนี้ต้องแย่งกันเรียนแล้ว ฉันอยากเป็นลม! มีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งที่นักเรียนไปแย่งกันลงเรียน เขาเป็นว่าถ้าทำนผู้อ่านลูกยังเล็กมาก ฉันขอเล่าให้ฟังเป็นประสบการณ์ อ่านสนุกๆ ว่าจะมีหลายวิชามากมายที่ลูกต้องเรียนไปตามๆ เพื่อน ขออนุญาตเอ่ยถึงบางอาจารย์ดังๆ เช่น อาจารย์อุ สอนเคมี, เจ้บี๋ม (นายแพทย์พิชญ์) สอนชีวะ, ครูสมศรี สอนอังกฤษ เป็นต้น ที่นี้ก็เอาละสิ เริ่มจากลงทะเบียนเรียนก่อน ลูกจะเป็นคนสร้างตารางเรียนพิเศษตอนเย็นและวันเสาร์-อาทิตย์ของตัวเองขึ้นมา ว่าวันไหนต้องเรียนอะไร

ดังนั้นเราผู้ปกครองต้องไปลงทะเบียนให้ทัน ให้ได้ช่วงเวลาที่ลูกต้องการ เพราะถ้าไม่ได้วิชาหนึ่ง อีกหลายวิชาที่วางตารางเวลาไว้ก็จะล้มระเนระนาดไปหมด

ถ้าเป็นอาจารย์ดังจากกรุงเทพฯ อย่างอาจารย์อุทัย ก็ต้องลงทะเบียนผ่านธนาคารค่ะ ที่นี้ก็เอาละสิ วันลงทะเบียนวันแรกนี่ละคะ ที่ไกลาหลอลหม่านพิลึก แล้วก็นึกจะเป็นวันธรรมดาที่ลูกต้องไปโรงเรียนด้วย ดังนั้นหน้าที่ไปธนาคารก็ต้องเป็นวันจันทร์ละคะ รับเงินจากสามที่ตอนนี้หาเงินมาให้ลูกเรียนพิเศษตัวเป็นเกลียวเสีย ต้องออกจากบ้านแต่เช้าเลย ธนาคารเปิดแปดโมงครึ่ง ฉันต้องไปแปดโมง เคยแล้วคะ ตอนยังไม่ค่อยมีประสบการณ์ไปธนาคารซะเกาเือง ปรากฏว่าลงทะเบียนเรียนไม่สำเร็จ คอร์สที่ลูกต้องการมันเต็ม ลูกก็อดเรียนไปเลย ดังนั้นคราวต่อไปไม่มีพลาด ไปให้เข้าไว้ก่อนแหละดี ฉันบอกย้ำกับตัวเองว่า ต่อไปนี่ต้องไม่พลาดอีกแล้ว

ไปถึงธนาคารตอนแปดโมง ฉันต้องตกตะลึงที่มีคนเข้าแถวรออยู่หน้าธนาคารแล้วตั้งเป็นสิบ!

โอ! ให้ตายเถอะ นี่มันเกิดมหกรรมอะไรกันขึ้น ไม่เชื่อก็ต้องเชื่ออะคะเนี่ย มีทั้งพ่อแม่และตัวเด็กเองบางคนโรงเรียนมารอลงทะเบียนเรียนพิเศษก็มี รอจนแปดโมงครึ่ง ธนาคารเค้าถึงจะยอมเปิดประตูให้เข้าไป และท่านผู้อ่านเชื่อมั๊ยคะว่าอุตุส่าห์เข้าแถวแล้ว ก็ยังมีคุณแม่แต่งตัวสุดสวยราวคุณนายคนหนึ่ง จูงมือลูกสาววัยมัธยมฯ แซงคิววิ่งเข้าไปเพื่อกดบัตรคิวจนเฉยเลย ไม่ส่งสารเด็กนักเรียนที่มายืนรอตั้งแต่เจ็ดโมง และแม่หลายคนที่มาเข้าคิวคุณแม่แต่น้อย

อารมณ์นั้นฉันและทุกคนกำลังรีบไป ต้องลงทะเบียนให้ทันให้ได้ กลัวมันเต็มก่อน ทุกคนโมโหเหมือนกันหมด แต่ก็มีคุณแม่เพียงคนเดียวที่กล้าตะโกนดังลั่นธนาคารว่า “แซงคิวแบบนี้ได้ไง น่าเกลียดมาก คนอื่นเค้ามารอคั้งตั้งนาน ตัวเองเพิ่งมาตอนธนาคารเปิดประตูก็วิ่งแทรกขึ้นมาเลย”

ฉันแอบสะใจที่มีคนช่วยค่าแทน แต่ขอโทษที่ ยายคนนั้นก็ทำเฉยเหมือนไม่มีหู คุณเธอยังคงเซ็ดหน้า แซงคิวได้ลงทะเบียนไปก่อนเลย ฉันยิ่งกลัวลูกไม่ทันอยู่ด้วย ดังนั้น ฉันไม่ไ้รวมด่าปาว่าๆ ไปเหมือนคนอื่นหรือคะ แค่ว่าในใจว่า ‘นั่งเลย! แซงกันหน้าตาเฉยเลย ทำได้ไงเนี่ย พ่อแม่ไม่รู้จั้กั้สั่งสอน!’ หุ หุ นางมารร้ายในตัวฉันออกอาละวาดทันที นึกโกรธมาก ๆ เลย อารมณ์นั้นทุกคนต้องรีบทำเพื่อลูกไงคะ เลยไม่โจนหน้ามีด ฉันนึกถึงสติเกอร์ท่ายรถสิบล้อที่เคยเห็นในวันหนึ่งขึ้นมาทันที ซึ่งมันตรงกับความรู้สึกตอนนี้ซะจริงๆ คือเค้าเขียนไว้ว่า ‘กูก็รีบ’ อารมณ์เนี่ย ไซ้เลย! ในที่สุดฉันพยายามสงบสติอารมณ์ ทั้งๆ ที่อยากรวมด่ามาก แต่ต้องตัดใจ เกรงใจพนักงานธนาคาร เพราะเค้านี้พวกเขาที่ถูกกดดันจนกดคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ด้วยมือไม่อันสิ้นเทาแล้ว ด้วยความที่กลัวลูกค่าจะลงทะเบียนให้ลูกไม่ทัน ท่านผู้อ่านเห็นรึยังคะ ว่าเรื่องกวดวิชานี้มันช่างไกลาหลอลกันตั้งแต่เริ่มเลย

แต่สรุปแล้ววันนั้น ถึงจะโดนแซงคิว แต่ฉันก็ลงทะเบียนเรียนกวดวิชาให้ลูกได้สำเร็จ ไซโย! ดีใจราวกับไปประกอบวีรกรรมอะไรมาเนอะ เฮ้อ! ที่นี้ก็มาถึงขั้นตอนรับส่งเรียนพิเศษ บังเอิญบ้านฉันไม่มีรถสองแถวผ่าน ก็เลยต้องรับส่งลูกเอง แต่ก็ไม่เป็นไรคะ สามีเค้าต้องทำพิน ก็ยกหน้าที่รับส่งลูกให้ฉัน แต่กวดวิชาไหนเล็กค่า สามีจะเป็นคนไปรับเอง

ที่นี้ก็เอาละสิ ต้องมานั่งจำว่าวันไหนลูกเรียนอะไร เล่นเอามึนคะ บางทีเริ่มสับสน ผลออกมาลูกไปว่า “วันนี้เรียนแจ้จู้ หรืออาจารย์บีมีเนี่ย” ลูกขำกั้ เพราะจริงๆ แล้วเป็นแจ้บีมีกับอาจารย์อุตุคะ เรียกผิดเรียกถูกซะงั้น หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องของลูกละ ที่ต้องบากบั้นเรียนพิเศษไปตามที่ลงทะเบียนไว้ ที่เล่านี้แบบเบาๆ นะคะ ลูกฉันจัดเป็นเด็กที่เรียนพิเศษน้อยกว่าเด็กอื่น เขาชอบอ่านเองบ้าง ส่วนใหญ่ที่เรียนก็คือ เห็นว่าดี เพื่อนเรียนก็เรียนกันไป เด็ก ม.ปลายกลายเป็นแบบนี้ไปเกือบทุกคนเลย น่าเห็นใจนะคะ เรียนในโรงเรียนเสร็จ ก็ต่อยด้วยเรียนพิเศษอีก แต่โชคดีที่ลูกไม่เคยบ่น คงเพราะเห็นเพื่อนๆ ก็ทำกันแบบนี้ ขึ้นไม่เรียนก็ไม่มั่นใจอีก เราเป็นผู้ปกครองก็ต้องแล้วแต่ลูกละคะ เขาอยากเรียนก็ต้องให้เรียนแหละ ดีกว่าเขาไม่ยอมเรียนนะคะ

ดังนั้นชีวิตช่วงนี้ของฉันและสามีคือการช่วยกันรับส่งลูกเรียนพิเศษ เราไม่เคยท้อเพราะลูกยังไม่ท้อเลย บางวันเรียนเลิกสาม สี่ทุ่มก็มี เห็นเหนื่อยแทนลูกนะคะเนี่ย แต่ก็พยายามมองในแง่ดี ว่าลูกจะได้มีความรู้พอที่จะไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย นี่เจ้าลูกชายก็อยู่ ม.5 แล้ว เขาก็เลยต้องเรียนหนักหน่อย เราพ่อแม่ก็มีหน้าที่ให้กำลังใจและสนับสนุนเท่าที่จะทำได้ ถ้าลูกได้เรียนในคณะที่เขาพอใจ ฉันและสามีคงดีใจ หายเหนื่อย ตอนนี้ก็อดทนกันไปก่อน ฉันมานั่งนึกเล่นๆ ว่า แล้วนี่เด็กรุ่นหลังๆ จะไม่ยิ่งแข่งกันมากกว่านี้หรือ คนก็เยอะขึ้น อยากเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ในคณะที่ต้องการก็คั้งต้องยิ่งหนัก เห็นเหนื่อยแทนเด็กๆ นะคะ นี่ฉันยังเหลือยายลูกสาวอีกคน ตอนนี้อยู่ ม.สาม เขาก็ยังไม่เริ่มเรียนพิเศษมากมายอะไร แต่เดี๋ยวรอขึ้น ม.ปลายเหอะ เอาอีกแล้ว ต้องเริ่มกระบวนการกวดวิชาหมาประลัยกันอีก

ฉันปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร ยังไงก็ต้องสู้ ก้าวเดินไปกับลูกทุกสถานการณ์ของชีวิตเขา เพื่อลูกแล้ว พ่อแม่ทำได้ทุกอย่างจริงๆ ค่ะ ฉันได้สัจธรรมแล้ว

เรื่อง : ดาริยา

แสดงแบบ : ด.ญ.ชุตติพร บัวผาง